

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, jan. 5. 1868. 1. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

A dolegatyusok mars nótája.

(Kompónálta és a 40 rendes delegátusnak ajánlja Ludas Matyi. Pompásan lehet fúni Bonapárte hires marsán: „Már siess hazámba visszavert seregem.“)

Már siess Bécs felé kvótások serege —
Beborult már a magyarnak tiszta ege.
Vége vége, nem lesz többé hadserege . . .
Mert többségünk a közösügy nagy betege.

Tombol, ujjong most az osztrák örömébe,
Hogy becsalhatta a magyart kelepczébe.
Eszterházy, Hertelendy, Ghyczy s *Tisza!*
Mint rajxrátok, mint barátok térnek vissza.

Somsich, Bartal, dupla *Zichy* és *Csengeri!*
A kvótába még *Perczelt!* is betereli.
Pulszky, Bottka, Treffort, Klapka!! Kerkápoli. .
Mi pompásan fog a „Sperl“-ben majd dájcsolni.

Orczy, Horváth, Radics, Szontágh s báró *Kemény!*
In compani a nimethez alkudni mén . . .
Én azt hiszem, nem jő haza érdemetlen —
Prukberger és Branováczki s a két *Bethlen!*

Fülepp, Lator, Bánó, Bittó és Fehdenfeld!
Váradival, Ivánkával lesz Bécsben fent.
Balomiri, Manojlovics — s *Kálnoky Pál!*
A paritás elveitől nem retirál.

Bánffy! Széky!! Bónis Samu!!! ha! ha! ha! ha!
Zsedényivel együtt megyen — tra! la! la! la
Simonyival hogy fujja duettben *Manin?*
O du lieber! ó du lieber mein Ógusztin.

Ajánló levél a Borsszem Jankó

humorisztikus kormánylap mellett.

A Borsszem Jankó juxlap is megjelent, — s a m. k. privilégiumon oly merészséggel áll, hogy valami nagyot vél általa mondani, midőn feltünö betükkel jelzi hogy ő Deákpárti, s e párton őszinte vallomása szerént csak ö a bolond. Lévén pedig neki az ö akaratja szerint a mit mondott, mink is bele nyugszunk, söt elképzelhetjük tehát mennyire az is, ha tudjuk azt-, hogy minö párt szellem tartandja mozgásba nemes törekvésének közösügyes mozdonyát.

Mikor valakinek elve, eljárása bárgyuságon, opportunitáson alapszik, melyek már magokba véve mind igen nevettségesek, e hinárban juxolni, élczelni éppen olyan, mint mikor valakire rá kapnak — s még a nevet legjobban a ki minden gunynak és paródiának kitüzött czéltáblája, — s miután minden vicznek, paródiának, és satyrának meg van a maga igazságos oka, mely mindenkor az igazság érzetével párosult szabadszellemben honol; csak szabadszellemü független jellemüeknek áll az egyedül jól, mert csak is a szabadelvüség s független jellem lehet őszintén erőteljesen vidor, mig a nyaklót hordó satyra csak mephistói hasfájásoknak mondható.

Valóba Borsszem Jankónak nehéz feladata jutott a juxolás terén s felvilágosodott időszakban, ha ugy akar megfelelni irányának mint Deákpárti juxlap, — mert minket szabadelvü pártot elveinkkel gunytárgyává nem tehet, ha józan ésszel akar a kedélyekre hatni, — mivel az egész világ lefogja érte hahotázni, ha egy oly nemes elv ellen meri gunyfegyverét fel emelni, mint a minö a a népjog és népszabadság. Józan, becsületes ésszel tehát ilyet a mai világban tenni nem lehet — s a ki teszi megfeledkezik róla, hogy ember, s meggyalázza önmagát.

Borsszem Jankó kül alakja maga zavart eszmék tisztátalan csoportja, van czimképén minden, — mezitelen dolmányos angyalok. (E persze a jobboldal paradicsomi boldogságában.) Van egy paripa, melybe valami buzgó Deákpárti bele fuj, (azt gondolván hogy duda és csak fujni kell) több felfordult ördögfiu, még pedig oly positurában, hogy azokat a részeket melyek rajta látszanak, Borsszem ur bedughatná, hogy a publikum ne jönne zavarba. Reixráth, Landtag, szép egyetértésbe paradiroznak egymás mellett, jeleül annak, hogy a paritás az a simbolicus jel, melyre a kormányefirmát nyomá in hoc signo vinces, söt van még kristélyezö is pingálva e czimképen, jeleül annak, a kik még eddig meg nincsenek eléggé kristélyezve, majd Borsszem ur segiteni fog rajta, mert ugy se hiába doctor. Végre ez izléstelen allegoricus kép két holán dárda közzé van ékelve, talán jeleül annak, hogy a bolondot ha még olyan bolond is a kormány fegyverrel is megvédi.

Borsszem Jankó urról még annyit jegyzünk meg, hogy bizony nem valami nyalka gyerek, csunyának elég takaros, s ugy látszik hogy siket is, mert bár hátulról dudálnak neki, még se hallja, s épp azért tartja füléhez a hallcsövet. Annyi bizonyos, hogy a ki elöfizet rá, ugy jár vélle mint a tót a szapannal, — azonban mink senki gusztusának sem akarunk korlátot szabni — minden az izlés dolga, — a szamár nem csak a bogáncsot, hanem a gyalu forgácsot is meg szokta enni, s azért nem döglik meg töllle, söt még szamarabbá lesz, mert hizik attól.

Csalán Péter.

Eredeti levelek.

IXL.

Téns uram!

Igazán jól esik a lelkemnek, hogy hát egyik felöl jó czimbora, másik felöl meg testvir szóllal hozzám, még pedig csupa jó szivböl, — bizonyosan az az oka ugy-e lássa téns uram! hogy hát én igazán becsületes uton járok, oszt még senkisem kapott rajta valami quóta lopáson? — na de bizony lássa kérem, én nem is kunyorálom senki grátziája után, mert hát el tart engem a magam becsülete is.

Biz uram sok bolondja van az Istennek ezen a világon, mert még hunczutságnak se mondhatom az ilyet, mikor valaki meglopja maga magát azér, hogy egy pernahájdert segitsék arra, hogy uralkodhassék felette. Ugyan mondja csak kigyelmed van-e még a mit elprédáljanak azok a jobb ódalas urak? mert félek töle, hogy maholnap rá kerül a sor az én szürömre is, oszt majd kiforditanak belölle; — de hát bánja a feki, majd könyebben jár majd a kezem az ostorral, ugy is van marha elég, a kit vághatok kedvemre.

Ni téns uram! az a szó hogy majoritás nem azt teszi magyarul hogy jobboldal? ugye hogy jól gondoltam? Lássa kérem onnan gyanitottam én azt, hogy hát most valami „Pecsovics“-féle ujságba láttam rá irva a szamár oldalára, hanem hát attól félek én téns uram! hogy vérszemet kap töllle minden szamár, osztán megválasztatja magát jörendöre követnek, most se birnak a szarazókkal, hát majd akkor ha csak ugy állat módra bögnek.

Ni téns uram! kérem szeretettel, nem hiszem hogy az a Böze generális nem portásnak készül a lipótmezei tébolydába, mert mint az ujságból olvasom, sok bolondot beszél ökeme, már pedig jobban tenné, ha addig fát vágna, jó róna ükeméneк mindég egy egy porczió pálinkát adni addig, a mig el nem kezd beszélni, ugy is olyan természete van a mint látom, hogy áldomással mindenre rá lehet venni, igazán a csapóm hegyire termett czimeres jószág. — osztán hát még ükeméneк is öt forintot fizetnek, ugye kérem szeretettel? bizony nagy napszám egy tótnak — hány igavonó jószág megérdemelné jobban, a meik igazán dolgozik, oszt még se bög érte egy szót sem. —

Annak az én derék Miska testvéremnek meg mondja meg kigyelmed, hogy ha már a király biró grátziájából ki esett, oda se nézzék neki, hanem a a helyet áljék be valami becsületes erdöbiróhoz azon a hébehubás vidéken, osztán puskázza sorba ott azokat az odavaló quótás medvéket, hadd ritkuljanak az ilyen kártékony férgek, meg azt a sok közösügyes álszenteskedö rókákat, azokat az arany gyapjura ordító éhes farkasokat, — megveszi a kormány a

bőrit jó pénzen mindegyiknek. Oszt ne kivánkozzék az én Miska ecsém a képviselőségre, mert bizonynyal mondom a mai világban nincs benne se haszon se becsület; a mai világban csak a képmutatóknak van paradicsomuk; végre pedig azt komendálom, hogy ha valaki én véllem atyafiságba csavarodik, ne kezdje azon hogy ne dérogáljék nékem a barátság, mert nem vagyok én minisztérjom, hanem csak jámbor szóga legény; — már pedig ha valaki a barátságér meg aprehendál, eb ura kurta! nem ember az én előttem.

Most pedig téns uram! azt kivánom hogy adjon az Isten olyan uj esztendőt, a melyben dögöljön meg minden quóta, — meg közösügy, — és pedig minekutánna ez uj esztendő szökő esztendő, hát adja az isten, hogy szökjön meg minden quótás ember a quótával együtt, szökjön meg minden olyan ember, a ki ides hazánk kárát akarja, szökjön meg még a jobboldal is, a mi hiszem, hogy ugy is lesz, mert különben is el jön Gábriel árkangyal, s majd megáll ott az országháza előtt, hogy ki trombitálja mindazokat, a kik miatt a közösügyes Jerikó falai össze fognak omlani.

Hallom uram! hogy az ország légátussait is megválasztották már, mennek osztán Bécsbe böjti prédikácziót mondani, a mi kinszenvedéseink felett; addig pedig hát . . . tanulj delegátus raixrát lesz belőlled.

Ni téns uram! megkövetem szépen mondja meg csak kigyelmed mi lelte azt a Vasárnapi ujságot? valahányát megnéztem, még mind tele volt a legkellő közepén szúval meg pondróval, — ugyan bele esett a fireg, nagyon elavasodott már ugye?

Láttam téns uram a Borsszem Jankó ujságot is, elolvastam a csalogatóját, — a mint beszélli hát mindenféle megkövetem alássonba bele akarja ütni az orrát, — nem hiába hogy Deákpárti, — hanem jobb vóna ugy hini hogy p i c z l i vagy mi a fene, — még ugyan ápertè ki szegezte rajta egy csunya ördög a sótartóját a jobbik oldalán a kipinek, biz uram galádul komendálja magát ez az ujság, hogy a sas rugja meg. Na de hiszen hadd kinlódjék szegény kis czédula, mig meg nő levélnek.

Azt mondják téns uram! hogy Napoleon ő kigyelme nagy busulásba van mostanába, ugy lehet ü kigyelme mint a kivert bika, — bizony pedig hát igy télviz idején nem jó a mikor az ember busul, hanem hát csak azt komendálom én ü kigyelmének hogyha nagyon fáj a szive, jöjjék ide a hortobágyra betyárnak, oszt hadd riassza meg egy kicsit Barcza komiszárus, majd mingyár szükebb lesz a frakkja a szivének meg semmi baja.

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

Ujévi kivánatok
(LUDAS MATYINAK.)

Itt az **uj** év Matyi bácsi!
Nyakára nött már az **ó**-nak,
Mint a leányféle szokott
Lassanként a nagy anyónak.

Berukkolok én is ime
Boldog ujévet kivánni,
A gratulálók sorában . . .
Le ne tessék ám pingálni. —

Először is azt óhajtom!
Hogy az áldott jó egésség:
Kegyelmedhez beköszönni —
Ez uj évben el ne késsék.

És azután ott maradjon . . .
Soha soha ne hagyja el,
Ne tegyen ugy vele miként . . .
Deák Ferencz az elvivel.

És *másodszor* hogy a béke
Környékezze mindenkoron,
A feleség ne pöröljön
A házban vagy az udvaron.

És Wenckheimos sajtó perbe
Esküdtszékhez ne vitessék,
Vagy ha igen 9 szóval —
Mint *Seregi* fölmentessék.

Harmadszor, hogy az áldásnak
Minden neme körül vegye,
Tehát legyen minél elébb
Jó csomó magyar bankjegye.

Nem olyan, mit Bécsben nyomnak,
De Lónyay gattungbeli . . .
Bár félek, hogy e szép reményt
Az a kvóta majd elnyeli.

Minden ludja a czimlapon
Ezer prenumeránst költsön,
Sose legyen megszorulva,
Iczíktől ne kérje kölcsön.

Vagy ha épen megtörténnék:
Hogy ugy néha kölcsön vegyen,
A mi az osztráknak nincsen —
Hitele, az mindig legyen.

Antipáter.

I.
Orvosi consilium.

Beteg : kedves orvos ur! csak önbe van bizalmam, az Isten szerelmére kérem, mentsen meg, hisz ez a kuruzsló meg akar engem ölni.

Doctor Ludovicus : Biz önnél aszszonyom igen el van tévesztve a kura, Doktor Francisce szerfelett használta a deák flastromot, hanem hiszen legyen nyugodt, csak ebből a cseppekből vegyen be, még a vérvesztést és gége sorvadását azt hiszem tökéletesen helyre lehet hozni, — s akkor aztán oly egészséges lesz ön mint a makk.

Pattantyúk.

Ugy van biz a deákpárt a 48iki alkotmánynyal atyámfia! mint a pataki diák a köpönyegével.

Hát az hogy volt vele?

Hát elvitte a szabóhoz, hogy csináljon belőle egy rokkot. Midőn a rokkot elnyuzta, ismét elvitte Nedeczki uramhoz, hogy csináljon a rokkból egy mellényt. Mikor a mellényt is elnyuzta, abból meg csináltatott egy sapkát. Midőn aztán a sapka is szétmállott, igy szólt a diák: „No maiszter ur! most már hadd látom, tud e ebből a sapkából köpönyeget csinálni? akkor elhiszem, hogy mester."

Miután a 48-as alkotmányt is annyira elkvótázták elközösügyezték a mi osztrák magyarjaink — szeretnénk látni mi is azt az európai szabómestert, ki eredeti állapotára vissza tudná szabni.

Azt mondá Somsich a kvóta megszavazása alkalmával, hogy 28 helyett már csak azért is elkell vállalni a 30 milliót, mert a nemzet méltóságához nem illik kalmárilag fukarkodni.

Szép szép, hanem az is bolond ember ám! a ki forinton veszi azt meg, — mit különben garason is megvehetne.

Azt rebesgetik, — persze a jobboldalisták — hogy nem sokára Lónyai magyar huszast is fogunk már látni.

No ha ez a csoda megtörténik, akkor már Ludas Matyi is elhiszi: hogy Lónyay ur csakugyan magyar pénzügyminiszter.

Azt mondják, Deák Ferencz igen jól sakkozik? — No azért adott hát a 48-iki alkotmánynak mattot.

II.
1867 utolsó napján.

Jaj de busan szól az esti harangszó,
Vajjon kit fed az a gyászos koporsó?
Fel van irva a koporsó oldalán:
Itt nyugszik egy ezeréves alkotmány.

Klapka ha már hadvezér nem lehet ezredünknél, tehát lapvezér lőn a „S z á z a d u n k"-nál, — az egyenlőségi kör közlönyénél.

A vitéz tábornok is 49-ben az osztrák ellen forgatta a kardot, most pedig a közösügy és kvóta mellett perczegtetendi tollát.

Szja édes atyámfia! azt mondja a deák: „tempora mutantur et nos mutamur in illis."

Harmadéve ő ütött be Trencsénbe, hát ha most Trencsénből ütnek be neki . . . az előfizetők?

~~~

A beregszászi kapitány Gáti uram ismét kimutatta f o g a f e h é r i t. Hát uram teremtette — a „Pecsovics' naptár egy példányát a beregszászi „o r o s z l á n h o z" czimzett v e n d é g f o g a d ó b a n a jelenvoltak szemeláttára — d i c s ö s é g e s e n e l k o n f i s k á l t a. Igy lesz aztán a kapitányból fiskus. Különben Gáti uram derék becsületes ember a g á t o n.

Vemhes falu kupak tanácsa nem tudván nevét sem leirni, hitelesitések alkalmával csak is kezök kereszt vonását ákombákomolják az okmányra, s e miá aztán ugy néz ki a dokumentum, mintha valami pápista temetőt pingáltak volna reá.

~~~

A lapokban most oly pixiseket szivar és pénztárczákat s karpereczeket hirdetnek, melyek muzsikálnak ha hozzájok nyul az ember.

No nekünk a kvóta fizetéshez épen jó lesz ily divatos bugyellárisokat venni, mert a magyar ugy is muzsikaszó mellett tud legjobban pénzt szórni

~~~

Debreczenben meghalt a kártyacsináló, ezután tehát már reményleni lehet, hogy kevesebb tökfilkó kerül ki a kálomista Rómából mint eddig s többen fognak prenumerálni Ludas Matyira, mint eddig.

~~~

Uj évben 1868.

Státusadósság és kvóta esztendeje!
Felhoztad uj napod, és az uj bajt vele;
Azért kelle lépnünk ez uj évbe bele:
Hogy veszett fejszénknek forduljon a nyele.

Fogja be a honfi szemét, hogy ne lásson,
Mert csak a szégyenpirt láthatjuk egymáson.
Pirulunk mint a sült lud pirul a nyárson:
Annyi jognyirbálót látva egy rakáson.

A honeladásnak meglett nagy munkája,
„Nem lesz, hanem csak volt“ a magyar hazája!
A bölcs majoritás már akképen járja:
Miképen a dájcsot a német dudálja.

Legalább volt remény máskor az uj évben . .
Most az elámitott nemzet mit reméljen?
Tudja, hogy az adó még terhesebb lészen,
Hatvannyolczban bőrét lenyuzzák egészen.

Mohácsnál a nemzet nagy csapást szenvedett,
De kábulásából hamar felébredett;
Tatár és töröknek bár rabszolgája lett,
Hogy jogát feladja . . oly bolondot nem tett.

Mit hozand az uj év? talán békességet?
Ennek tánczra kelve örvendne a német,
Örvendne a kormány, mert a vármegyének —
Gondolja, igy jobban a nyakára léphet.

Hisz kiszedte fogát az agg oroszlánnak,
Levágta karmait, hogy többé nem árthat??
Meg kelle tagadni önmagát magának . . .
Hogy legyen belőle igavonó állat.

Sok nagy ur szájához tette már a flótát:
Hogy Kossuth apánknak elfujja a — — nótát.
Mi csak várjuk várjuk, hogy az Isten jót ád.
S mit adott ujévre? . . . istentelen **kvótát!**

HERKÓ PÁTER.

Székely Están zsörtölődései

Ludas Matyi ellen.*)

Rég akartam én azt megirni kegyelmednek, hogy nem jól cselekszenek kegyelmetek ott Pesten azokkal a csipős szurásokkal és vagdalódzásokkal, miket a minisztérium, Deák és a jobb vagy is a szivtelen oldal emberein ejtenek.

Lássa polgártárs! midőn én efféle pattantyuzást olvasok az én kedves embereim ellen a Ludas Matyiban, mindig ugy elfog a szomoruság, hogy a nevetés öl meg. Csak a minap is, a midőn bikának pingáltatott kegyelmed egy bölcset, valami gonosz — olyan kegyelmetek féle lélek — kifundálta, hogy az a bika az én Feri bám, mérgemben bolondjába olyat ütöttem öklömmel az asztalra: hogy a mennyi magy. kir. fináncz van Erdélyben, mind a füléhez kapott ijedtében. Igen bion.

Hogy is lehet már ugy kifigurázni egy olyan nagy embert, kinek az egész mostani közösügyes boldogságunkat köszönhetjük, kinek az egész miniszterium czakk und pakk édes magzatja.

Ha már az ilyen tréfáért sem huzzák nyársra kigyelmedet, akkor csakugyan igazsága volt Mihály gazdának midőn azt mondta: „urnak, bolondnak minden szabad.“

Látom én, hogy kegyelmed is a Jókai fene gyerekei közzé tartozik, a ki soha sincs megelégedve, avval a mi van. Mindig a kéne a mi nincs mint a czigány gyereknek. Pedig hát a mostani habennel csak meglehetne ám elégedni, jól lakhatna tőle egész torkig. Lássuk csak . . .

Van közös ügyünk, mi nélkül ép ugy nem lehetünk el, mint a szekér az ötödik kerék nélkül.

Van quótánk, a mivel honorálhatjuk az osztráknak 19 éves tutorságát és atyai gondoskodását.

Van zsandárokból devalvált magy. kir. fináneznnk hálá istennek elég, talán bizony még több kellenék?

Van továbbá porczió, estempel, akcziz bőven, pénzünket forgathatjuk s nem rágja ki az egér a ládafiában a bankót.

Hogy honvédseregünk nincs — az nem baj — a lenne baj, ha volna.

A mint tehát most van, igen bölcsen van, mert hát a magyar ugy sem ért a katonásdihoz, erre csak a szadovai futó hősök születtek, kiknek a legfőbb taktikájuk abban áll, hogy a magyarba beleverjék a r e x u m és l i n x u m o t.

Igy hozván ezt magával a közösügyes boldogság, csudálkozom nagyon kegyelmeteken, hogy mért ütik verik, szurják, döfik azt a szegény honvédminiszteriumot, melynek három nyugalomba helyzett invalidus vitéze épen elegendő arra, hogy Magyarország állami önállóságát mind a burkus mind a muszka respektálja.

Mire is kellene nekünk nagyobb honvédsereg? talán hogy adót exequáljon? már hallja Matyi bátya! ezt csak hadd cselekedje a cserepár, annak a kutyakötelessége az . . . ugy bion.

Hát csak a honvédsereggel vart a piszel Perczel!

Olyan gyenerális kell nekünk mint Besze János bám ni . . . a ki quótás dictióiban még azt is kimutatta: hogy őseink a közösügyet még Azsiából lett kijövetelök alkalmával megcsinálták a nimettel Pusztaszeren, hol a hét vezér vérét egy oly serlegbe ontá, mely nimet gyártmány vala, s e szerint a ki folyt hunn vér azt jelentette, hogy nem csak vitam et sangvinem . . . életünket és vérünket kelt feláldoznunk a sárgafekete lobogóért, hanem a pénzünknek is az osztrák kasztlijába kell folyni, — oda bion —

Éljen tehát a k ö z ö s ü g y! k v ó t a! s t e m p l i! t r a f i k! f i n á n c z! éljen a k i r á l y i b i z t o s! és a f ü g g e t l e n f e l e l ő s m i n i s z t e r i o m! éljen Besze

*) Na még csak a kellett, hogy Están bá is ellenségem legyen. *Matyi.*

Jancsi bá is, éljen minden közösügyes hazafi! éljen Deák Ferencz!

Majd elis feledtem megirni, hogy köztünk a lufü székelyek közt is vannak olyan elégedetlen tigrisek mint kelmötök. Itt van la'az a „Székely Közlöny" is azért kiabál hogy Dózsa temetése alkalmával a vásárhelyi katona tisztek habtákot csinálták a kaszárnya ablakaiban és onnan szemüvegezték a gyászmenetet a helyett: — hogy ők is a kisérő sereget szaporitották volna.

Na bion, fura dolog az efféle csekélységért még szót is tenni, hiszen a vásárhelyiek tapasztalatból tudhatnák, hogy az osztrák katonaság nem a meghalt honfiakat, hanem az élőket szokta temetőbe kisérni. Ugy bion.

Ne bolondozzék kelmed osztán Ludas bá! — hanem tegye ki ezt a levelet abba a gunáros ujságába, mert én ugyan meg nem irtam ám hiába. Nem bion.

Székely Están
lufü-góbé.

Interpellácczió

Pálffy Albert az „Esti Lap" adakozó szerkesztőjéhez.

Minthogy az ur ingyen folyó kegyelmességéből ingyen árasztja el Végberegh vármegye községeit uj esztendei málé alá való papirossal — küldven oda körülbelöl 200 olvasd **kétszáz** példányt nyelv prittyes ujságából.

Minthogy feltalálta az ur, hogy a jámbor hivöknek különösen a szent atyáknak nem kell többé előfizetni ujságra, — mivel az „Esti Lap" féle ujság ezentul uton utfélen, söt a szemét dombon is terem, mint a muszka tövis Beregh vármegyében, és ingyen fog alá potyogni a magasságos égből.

Kérem az urat tegye száraz oldalbordáira s hosszu kebelére hosszu ujjait, — minek folytán lelki hüvelyéből nyargaló lelki ösmeretességgel ne terheltessék nyilvánossá tenni miszerént:

1-ször. Kiknek véres verejtékén küldi az ur lapját, — ingyen folyó kegyelmességéből Végberegh vármegyébe ingyen?!

2-szor. Mi czélból?

3-szor. Mire akarja az ur tanitani e megye — nagyon is jámbor népét? Végre

4-szer. Kérve kérem az urat: terjesze ki az ur reám is — duzzadazó hossszu kebelének meleg páráját, — áraszon el kérem engemet is az 1868 szökő esztendő minden napjaira — jó czimet talált ujságának ingyen folyó kegyelmességébőli osztogatásaival, — hogy legyen elég turó takaróm a nyáron.

A titulám:

Árva Jerémidási Jerémiási Jánosnak

Beregszászon.

Szerény javaslati inditvány.

Csalán Pétertől.

Alulirt a társadalmi mivelődés naponkénti fokozódása fejlődése iránti hódoló részvéttől indittatva, a magyar tudományos akadémia philologia osztály nagyérdemü tudóssainak azon alázatos előterjesztést ohajtja tenni hogy: ezen hétköznapi szavak helyet szamár, disznó, ökör, bornyu, marha, szajkó, gimpli, bivaly stb. valami szerényebb hangzatu föneveket méltóztatnának fel fedezni; — mert fájdalommal tapasztalható, miszerint részint politikai körülményeink, részint magán életünk viszonyai bonyolódásai és fejlődései feletti véleményeink nyilatkozataikor ezen neveket nem mellőzhetjük s részint az egyes hirnevesebb emberek — részint némely honboldogitók magokra értvén csak polémiára, söt még sajtóperre is adnak alkalmat.

Mihez hasonlit a Pálffy Albert ‚Esti Lapja‘?

Cziméhez: *Este* bujik elő odujából mint a *bagoly.*

Kandurmacskához: Oda is *ellopódzik* hová *nem hijják a galambszelidségü* magyar ember *hajlékába — a galamb duczokba.*

Kotkodácsoló tyukhoz: Sokat *kárál,* keveset *tojik.* —

Szolga legényhez; Azt csinálja mit gazdája *parancsol.* Hiába! szegődött bér osztott koncz . .

Bohóczhoz: Feltünő akarna lenni és csak a *szája jár;* — bukfenczet akarna hányni, azonban *hasra esik.*

Piaczi légyhez: Mindenhova *betolakodik* — mindenbe *bele üti az orrát.*

Farkas veremhez: Másnak ássa, maga esik bele.

Nevető Jánoshoz: Mindenkit ki nevet s végre még is magán teljesedik be, hogy *saját bolondságait röhögi ki.*

Sziporka.

Egy szegény ujságkihordó egy pénzes tárczát talált nem rég, melyben három ezer forint volt. A tárczában a tulajdonos egy bécsi bankár neve is fellévén jegyezve, felkeresé tehát a lapkihordó s köztük ilyen párbeszéd jött létre:

„Uram! öné ez a tárcza?"

— Igen három darab ezres volt benne. —

„Benne van most is"

— Ön talán gazdag ember? —

„Épen nem vagyok az."

— No hát, nem is lesz soha, köszönöm a fáradságát. Boldog ujévet kivánok. —

Ujévi ajándék.

Vándor madár lesz ezután
Nálunk a banknóta,
Meg se pihen, ki repiti,
Zsebünkből a quóta.

Csodálatos a jobboldal
Hogy szeretett bele?
Na én ugyan a mig élek,
Nem leszek embere.

Tán nem volt még elég baja
A szegény magyarnak?
Hogy nyakába minduntalan
Több több terhet varnak.

Annyi vérért, — annyi pénzért, —
A mennyit áldoza . .
Közösügyi kolerában
Sinlődik a *haza*.

Az igazügy kortese.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Haszt e gewühre Mihály gazda! a herr von Urmódi a Pecsuvics ojság szerkesztüje ogyancsak megjártha Szegfővel . .

Mihály. Hogy hogy szomszéd?

Iczik. Hát a herr vun Urmódi ezt a bizunyus Szegfőt khipingálta szuval a Pecsuvics naptárban — ezért uszthán a Szegfő sajthu perbe fugtha Urmódit — az eskhödt birák elis ithélték üthet egy hunapi személyes várfugságra, — száz phüngü furint pénzbiróságra, meg 40 phüngü pürkhültségre.

Mihály. Uhm! fele se tréfa ennek szomszéd!

Iczik. Vigyázzun khend is mogára Mihály gazda! hugy elne járjun nagyun a khend szájája. Thodja khend a mult fertályos eskhödt széktül nem vult mit tartani, mert az mind pulgár emberekbül állutt, hanem ez a musthani esködtszék thodja khend csupa lateinerekbül, prukhátorukbul van öszveszedve, azuk kürme khüzzé pedig ne keröljen khend. Meglássa khend hugy Büszürményit is elürántják ebben a fertályban — dasz sog ich.

Mihály. Mond valamit szomszéd! különösen ha a mi független minisztériomunk szorgalmazni fogja.

Iczik. Mit mundutt khend! föggetlen miniszteriom? hát thodja khend hány föggetlen miniszthere van musthanság a magyar kurmánynak?

Mihály. Ugy gondolom nyolcz lenne ha hogy független volna?

Iczik. Nem thoIálta khend el Mihály gazda! csak hét, épensigesen zsidó numeros — mert lássa khend a herr gróf miniszther elnük már nem föggetlen, mert üthet felakasztotta már egyszer 49-ben a nimet.

Ludas Matyi gyorspostája.

Adjuk tudtára a
Tisztelt publikumnak:
Hogy a hófuvatag
S a rosz utak miatt
Megkésett a posta,
A pénzes levelet
A szomszéd faluból
Nyolcz napig is hozta.
S igy meggyült a dolgunk
Rettenetesképpen —
A prenumeránst hát
Kérjük igen szépen:
Négy öt napig egy kis
Türelemmel legyen —
Nálok akkorra majd
A Matyi megjelen.

Tiszteit gyüjtöink: Csanády Sándor, Ifju Bántó Lajos, Égerland László, Rupp Alajos, Veress Károly, Erdélyi Farkas, Likker Károly, André Alajos, Gazdig József Bucsy Albert, Farkas Gyula, Sohr Mór, Cseh János, Balogh György, Molnár János, Tóth Ferencz, Molitoris Balázs, Gellén János, Porcsalmi Antal, Hoske István, Vágó Sándor, Telegdi Lajos, Harangi Gyula, Bereczk Pál honfitársak lapunk irányában kifejtett buzgalmukért fogadják szives köszönetünket.

Szabadkömivesnek H. M. Vásárhelyre: Azt mondja a deák: „de gustis ne dispis“ — kinek a pap, kinek a papné, azt hiszem a komámnak is inkább tetszik az utóbbi.

Deszáth Géza urnak Nánára: Az előfizetést csak 1868 évi januártól számitjuk, mivel előbbeni teljes számu példányokkal nem szolgálhatunk.

Többeknek: Kik a pecsovics celebritások albumára külön előfizetést küldtek, ezennel kijelentjük, hogy az nem külön álló vállalat, hanem csak a Ludas Matyiban fog megjelenni, — a vett előfizetésekért tehát a Ludas Matyit jegyeztük be mindenki részére.

Rajzoló Ujházy.] Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY. [Metsző Horváth

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.